

typisk bliver nævnt i pressen, er sager, hvor det er fredede ejendomme. De sager, om jeg så må sige, er løst på det, man vil kalde for en politisk beslutning, fordi man har ment, at det var ejendomme, det var huse, som var værd at bevare for eftertiden, fordi det var fredede ejendomme.

Men det behøver selvfølgelig ikke at betyde, at man ikke herinde kan tage en beslutning om, at sådan nogle ejendomme vil man ikke renovere. Så vil jeg bare sige, at så synes jeg, at man har valgt et forkert niveau, så har man ikke valgt at bevare for eftertiden, men er blot faldet tilbage til det, jeg vil kalde gammeldags saneringspolitik.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FRI):

Hvis den socialdemokratiske ordfører havde gjort sig den ulejlighed at læse forslaget, så ville han have opdaget, at forslaget helt specielt undtager fredede og bevaringsværdige ejendomme. Forslagsstillerne er helt opmærksomme på, at i de tilfælde kan man få byfornyelsesudgifter, som ligger ud over det, som nybyggeri koster, og at det er rimeligt nok.

Men de tal, boligministeren nævnte, hvor 80 pct. af de ejendomme og lejligheder, der byfornyes, skal nøjes med at fordele halvdelen af de byfornyesmidler, der er til rådighed, taler sit eget tydelige sprog. Så mange fredede ejendomme er der altså ikke i København.

I øvrigt ville man nemt kunne undgå at få betonkasser, og hvad man ellers kan bruge som kritikpunkter. Man kan jo altså vedtage, at de nye ejendomme skal opføres i stil med de gamle.

(Kort bemærkning).

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Det var meget fikst af fru Kirsten Jacobsen, at hun sådan ligesom prøvede at udlægge det, jeg sagde, og det, hr. Lars Kramer Mikkelsen sagde, som noget forskelligt. Det er det faktisk ikke.

Regeringen og Socialdemokratiet mener faktisk, at der er brug for at stille på nogle skruer. Der er også brug for at tage et særligt hensyn, og der er en del af fru Kirsten Jacobsens forslag, som jeg såmænd umiddelbart godt kan støtte, og det er, at man i forbindelse med byfornyelsesrammen går ind og siger: Jamen så lad os reservere en andel af det til de fredede og bevaringsværdige bygninger; vi ved, at de koster meget. Og det er jo så et politisk valg, hvorvidt man vil frede dem og bevare dem og vedligeholde dem som de kulturperler, mange af dem er. Det er et politisk valg, som man så i den situation betaler for.

Lad os så vurdere hele det brede område for sig, og dér har jeg den samme opfattelse som hr. Lars Kramer Mikkelsen. Jeg tror ikke, man sådan kan liste en stribe op på noget, som er fuldstændig henne i skoven. Men man kan formentlig komme med en liste over eller en dokumentation af, at niveauet for byfornyelse langsomt, men sikkert er skredet i en opadgående retning.

Her kan der være brug for at vurdere, om vi skal lave byfornyelse på anden vis, hvor man måske gør sig lidt mere præcise overvejelser om, om man i en lejlighed skal skrælle det hele ud og sætte noget helt nyt ind, eller om der er noget, der godt kunne blive i lejligheden, hvor man så kunne reparere, forny det, som trænger til det. Det er sådan nogle overvejelser, vi gør os.

Jeg vil godt love boligordførerne – selvfølgelig inklusiv fru Kirsten Jacobsen – at fra regeringens side vil vi meget gerne tage denne her debat åbent med boligordførerne, åbent med de politiske partier i ønsket om også at få et bredt flertal om en ny incitamentsstruktur.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu vil jeg prøve at tale i et lidt mere afdæmpet leje. Jeg vil sige, at jeg har skam læst forslaget, og jeg har også godt læst, at de fredede ejendomme foreslås undtaget. Og det synes jeg selvfølgelig er en af de ting, der også gør det her forslag i en eller anden grad spiseligt, for det er selvfølgelig dér, hvor de største, hvor de dyreste sager ligger.

Men når man så nævner eksempler på priser og nævner ejendomme med uhyrlige priser på 30.000 kr. pr. m², tror jeg er nævnt i forslaget, så er det, jeg må sige – det er også tit det, der bliver nævnt i pressen – at det er forkert, fordi der er ikke sager til 30.000 kr. pr. m², hvor der ikke har været tale om fredede ejendomme. Og derfor må jeg sige, at det er dér, hvor jeg synes, at kæden ligesom hopper af, når man argumenterer i denne her sammenhæng.

Hvis vi eksempelvis taler om Vesterbro i København og de store byfornyelsesområder, så har der dér været tale om huse, bygninger, som også i europæisk sammenhæng er af en arkitektonisk unik klasse, og hvor man kan sige, at det